

Indenfor Udvalget har der været Enighed om, at en Regulering af de kgl. Vejere og Maalers Indtægter vil være paa sin Plads. En saadan Regulering vil kunne ske ved en Nedsættelse af de nugældende Takster, ved Beskikkelse af flere Vejere og Maalere i de større Købstæder eller endelig ved Erlæggelse af en vis Afgift af de større Indtægter i Forhold til disses Omfang.

Den nærmest liggende Fremgangsmaade kunde det synes at være at foretage en Nedsættelse af Taksterne i de Byer, hvor Vejeren og Maalerens Fortjeneste skønnes at være højere end rimeligt. Det er en Selvfølge, at det stadig maa paases, at de gældende Vejnings- og Maalingstakster er rimelige, saaledes at Erhvervslivet ikke utidigt bebyrdes med for høje Takster, men idet man gaar ud fra, at dette Hensyn stadig sker Fyldest, har man dog ikke ment at burde anbefale, at Reguleringen af Vejerne og Maalernes Indtægter sker gennem en saadan efter de øjeblikkelige lokale Forhold beregnet Takstnedsættelse. Det er af Betydning, at der bestaar en vis Ensartethed og Fasthed i Taksterne for den offentlige Vejning og Maaling, og for stor Uensartethed mellem Taksterne i nærliggende Byer og for hyppige Takstrevisioner skønnes at ville kunne give Anledning til mindre heldige Forhold. Ansættelse af flere kgl. Vejere og Maalere paa hver Plads skønnes ej heller at løse det foreliggende Spørgsmaal paa en Maade, der fra alle Sider kan anerkendes som tilfredsstillende, idet det i Særdeleshed fra Erhvervsside hævdes, at Erhvervslivet bliver bedst betjent, naar den offentlige Vejning og Maaling paa hver enkelt Plads som hidtil forbliver samlet paa samme Haand. Udvalget er derfor naaet til det Resultat, at en efter Udvalgets Skøn rimelig og naturlig Regulering af Indtægterne ved den offentlige Vejning og Maaling bedst vil kunne ske gennem Erlæggelse af en Afgift, der stilles i Forhold til Indtægternes Omfang, saaledes som det f. Eks. er sket ved Lov Nr. 132 af 29. April 1913 om Apotekervæsenet. Ifølge denne Lov er det paalagt de Apotekere, der er Indehavere af et personligt Privilegium, at erlægge en aarlig Afgift af den for Apoteket beregnede Nettoindtægt, hvilken Afgift tilfalder Apotekerfonden. Denne Afgift udredes dog ikke af Indtægter paa indtil 3 000 Kr. Overstiger Nettoindtægten dette Beløb, udfindes den afgiftspligtige Sum ved til det Beløb, Indtægten udgør mere end 3 000 Kr., at lægge 20 Kr. for hver 100 Kr. af dette Beløb. Indtægter af 18 000 Kr. eller derover er herefter afgiftspligtige med deres fulde Beløb.

Af denne afgiftspligtige Sum svares en Afgift af $\frac{1}{8}$ af de første 1 200 Kr., $\frac{1}{7}$ af de næste 1 200 Kr. og saaledes fremdeles af hvert følgende 1 200 Kr. henholdsvis $\frac{1}{6}$, $\frac{1}{5}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{2}$, hvilken sidste Kvota begynder ved en Nettoindtægt over 9 000 Kr. og udredes af enhver Merindtægt*).

Indenfor Udvalget er der Enighed om, at det vil være rimeligt ikke at kræve nogen Afgift af de smaa Indtægter, men at Afgiften til Gengæld bør være progressiv for de større Indtægter. Den nuværende Ordning af den offentlige Vejning og Maaling hviler

*) Ved Tekstanmærkning til § 26 C, Apotekerfonden, paa Finansloven for Finansaaret 1930—31, første Gang optaget paa Finansloven for Finansaaret 1929—30, er der dog tilstaaet Indehaverne af de personlige Apotekerbevillinger følgende Lempelser i Afgiften: Af Nettoindtægten er de første 6 000 Kr. afgiftsfri. Af den overstigende Del svares Afgift af fulde Hundrede Kroners Nettoindtægt til og med 7 000 Kr. med 5 pCt.

over 7 000 — til og med 8 000 Kr. —	10 —
— 8 000 — — — — 9 000 — —	15 —
— 9 000 — — — — 10 000 — —	20 —
— 10 000 — — — — 11 000 — —	25 —
— 11 000 — — — — 12 000 — —	30 —
— 12 000 — — — — 13 000 — —	35 —
— 13 000 — — — — 14 000 — —	40 —
— 14 000 — — — — 15 000 — —	45 —
— 15 000 —	50 —